

*M*ester Györgyi: A legkisebb cinke

Picinke volt a legkisebb a madártestvérek között. Cinke mama már tojáskorában is nagyon óvta, mert attól félt, az apró tojás valamire elgurul a fészekben, eltűnik a szeme elől, akkor pedig nem tudja a testével melengetni, és tán ki sem kel a fióka. Nyáron remekül elváltak a kis madarak. Csak csiviteltek, torkoskodtak, hol a levegőben fogták el a rovarokat, hol a fűből kapták fel azokat a csőrükbe. Egyszóval csodásan telt a nyár. Mindenki boldog volt, jóllakott és elégedett. A nyárt követő átmeneti, hűvös őszi időt azonban hamarosan felváltotta a zord tél. A bogarak nem járták már kerge táncukat a levegőben, és a zúzmarás fűből nem lehetett szemernyi étel sem felcsipegetni. A cinkecsalád éhezett. Amikor épp nem a magas koronájú, lombtalanná kopaszodott nyárfa ágain gubbasztottak, néha-néha kiröpültek a házak irányába, hogy az ég felé bodorodó kéményfüstben kicsit felmelegedjenek. Picinke is így tett, amikor egy hosszabb repülőútja során, valami megcsillan a szeme előtt. Egy kertes ház ablakából világított ki az utcára a sziporkázó, tarka fényesség. Leszállt az ablakpárkányra és befelé bámult. Az üvegen túl, a szobában, hatalmas zöld fenyő terpeszkedett. De nem ám olyan egyszerű, mint odakinn a parkban, hanem talpig díszben pompázott. Tarka üvegégők, csillogó gömbök, kacskaringózó girlandok ékítették. Picinke egészen belefeledkezett a látványba. Ekkor azonban két kíváncsi gyermekarc közeledett az ablakhoz, amitől megijedt, szárnyra kapott, és huss, már ott se volt. Másnap, szokásos melegedő körútján, megint csak ellátogatott az ablakon átszillanó, fényes karácsonyfához. A fa most is lenyűgözte, ám egyszer csak észrevette, valaki néhány kölesszemet tett ki a párkányra. Mivel éhes volt, mohón nekilátott, és gyorsan felcsipegette a magokat. Az evésből felpillantva, váratlanul ismét szembetalálta magát a gyermekszemekkel, amelyek mosolyogva és érdeklődéssel figyelték őt. Az ablak nem nyílt ki, senki nem bántotta Picinkét, így hát nem sietett a táplálkozással. Befejezván az evést, egy kicsit még gyönyörködött a pompás fában, majd útra kelt. Csak otthon, miután didergő testvérei közé letelepedett, jutott eszébe, hogy ő jól lakott, de a családja továbbra is éhezik. Szinte szégyellte magát, hogy annyira elkápráztatta a csodálatos karácsonyfa, és csak behabzsolta a kölesszemeket, a szeretteire nem is gondolt. A következő napon sem tudott ellenállni a kíváncsiságának. Vajon megvan-e még a varázslatos szépségű fa? Egyenesen odarepült, és meglepődve látta, a kölesszemeket, vékony zsinórvonalban, valaki végigszórta az ablakpárkányon. Szemenként vette csőrébe a magokat, hogy minél tovább élvezhesse az evést, amikor egyszer csak elfogyott az összes ennivaló. Elszomorodott, hogy megint mohó volt, nem jutottak eszébe sem a mamája, sem éhes testvérkéi, amikor a párkány széléről egy közeli faágon lógó aprócska faépítmény vonta magára a figyelmét. Egy házikó volt, négy kis oszloppal, takaros tetővel, de a legszebb mégis az volt benne, hogy a padlóját sok-sok kölesszem borította! Picinke azonnal útra kelt, és ahogy csak aprócska szárnyától tellett, röpült a családjáért. Elcsivitelte nekik, hogy ételmet talált, kövessék őt, és már fordult is vissza. A faágra felfüggesztett házikót ellepték a sárga-fekete szárnyú cinkék, és boldogan csipegették az olajos magvakat, amitől aztán felmelegedve, még sokáig gyönyörködtek a csodaszép fenyőfában. Az ablak túloldalán pedig a madáretetőt elkészítő apuka, meg a kölesszemekről gondoskodó gyerekek örültek a boldog cinkék látványának. És ettől vált igazán teljessé a Karácsony, a szeretet ünnepe.